

ת"פ 7579/01/14 - מדינת ישראל נגד זוהרי ח' י

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 7579-01-14 מדינת ישראל נ' ח' י

בפני	כב' השופט עמית פרייז
מאשימה	מדינת ישראל ע"י עו"ד אריאל אודרברג
נגד	זוהרי ח' י ע"י עו"ד עמית פרנטי, סנגוריה ציבורית
נאשם	

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו שתי עבירות איומים. על פי הנטען באישום הראשון, ביום 22/11/13 איים על גרושתו, שלהלן תיקרא המתלוננת, "היום אני הולך למשטרה להגיש עלייך תלונה כדי להוציא אתכם מהבית ואם המשטרה לא תסכים להוציא אתכם מהבית אני אהרוג אתכם". באישום השני נטען כי כחודש לפני כן איים עליה "אני אלך להשיג רובה ואני אירה בכם".

בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו אך ציין כי ביום 22/11/13 אמר למתלוננת שבאותו יום הוא הולך למשטרה להגיש תלונה, ומכחיש את הסיפא שהיא מהווה את האיום.

עדוּתה של המתלוננת נשמעה בהרחבה בפניי. מצד אחד דובר בעדות מפורטת מאד, הכוללת אירועים אף מעבר לאמור בכתב האישום, כאשר צודק התובע בסיכומיו כי הרושם הוא שהמתלוננת דיברה מדם ליבה, וניכר היה שהמדובר באשה שחוותה אלימות לאורך שנים רבות מצד הנאשם. בד בבד יש לזכור שהנאשם לא הכחיש כי בעבר הרחוק הפגין אלימות כלפי המתלוננת, אך נתן את הדין על כך. משכך, יש להיזהר מלקבוע כי בשל הרושם שמדובר באשה העונה לדפוס האשה המוכה, האירועים הספציפיים נשוא כתב האישום התרחשו, ויש לבחנם במנותק מאותו רושם כללי כאמור.

אדרבא, שהמתלוננת העידה על עצמה, הן בעדותה ועוד באמרתה המשטרתית נ/1, שהיא סובלת מבעית זיכרון, לדבריה בשל אחד מאירועי האלימות של הנאשם כלפיה. משכך, יש להיזהר מאפשרות שמא המתלוננת מערבת בין פרטי אירועים שונים, מה גם שאפשרות זו אף הועלתה במידת מה על ידי המתלוננת עצמה בעדותה. אמנם, להבדיל מהעדוּת, שניתנה כשנה לאחר המועדים הנטענים בכתב האישום, הרי אמרתה המשטרתית ניתנה מספר שעות לאחר האירוע נשוא יום 22/11/13. אולם, המתלוננת עוררה רושם של מי שמתקשה לספר סיפור בקווים סדורים ומובחנים, כך שבהחלט אפשרי שגם כאשר היא מתארת אירוע אותו היא זוכרת היטב, האופן שבו היא מתבטאת עשוי לערבב פרטי אירוע זה עם פרטי אירועים דומים.

לצד זאת, אין כל פגם בעובדה שדברי המתלוננת במשטרה כנגד הנאשם נאמרו לא כתלונה יזומה על ידה, אלא כגרסה של מי שנחשדה בעצמה באיומים בעקבות תלונת הנאשם כנגדה. ברור כי עצם העובדה שהנאשם הקדים להתלונן כנגד המתלוננת אינה הופכת אותו לדובר אמת ואותה לדוברת שקר באשר למה שאירע באותו יום, 22/11/13, ובכלל.

אדרבא, כאשר המתלוננת הבהירה היטב בעדותה את הקושי שלה כאשה במגזר הערבי להתלונן כנגד בעלה, הבהירה שדפוס פעולה שכזה היה מביא לבושה למשפחתה, מה עוד שבני המשפחה אף היו נגד דפוס זה. היא אף הבהירה כי לאורך השנים היו מקרי אלימות שלא סיפרה אפילו לרופאים, מה גם שציינה שלא רצתה שהנאשם ייפגע מתלונה מצידה. חשוב אף לציין כי לא היתה מחלוקת כי באופן כזה או אחר למרות הגירושין הנאשם והמתלוננת המשיכו להיות באינטרקציה משמעותית האחד עם השני, ולו בהיבטים הנוגעים לילדיהם המשותפים. הנה איפה תרחיש מוכר של ריסון אשה מלהתלונן נגד מעשי אלימות מצד בן זוגה בעבר או בהווה, ועל כן אין להסיק כל מסקנה ראייתית מכך שהמתלוננת לא יזמה תלונה.

ער אני לכך שלא מדובר רק במקרה רגיל של השהיית התלונה על ידי קורבן מעשי האלימות במשפחה, אלא שאף קיים היבט נוסף והוא מסירת גרסה כמענה להחשדה של המתלוננת עצמה באלימות מילולית כלפי הנאשם. אך לעניין זה ניתן להיווכח מגרסת המתלוננת בבית המשפט כי מעשי האיום שלו כלפיה חזרו על עצמם פעמים רבות, בתקופה שקדמה לתלונתו, ובכל זאת הסתפקה במשטרה בתיאור שני מקרים בלבד - אשר אירע באותו יום וכן אירוע מחודש לפני כן. בנוסף, אילו פניה היו להזיק לנאשם בתלונת שווא שתהדוף תלונתו נגדה, מצופה היה לראות בדבריה תיאור מעשים חמורים יותר מאשר איומים. מעבר לכך, במקרה כזה לא היתה הודעתה במשטרה כוללת את האמירה לפיה יחסיה עם הנאשם "רגילים".

יתר על כן, כשבוחנים את תלונת הנאשם במשטרה, רואים שרובה ככולה סבה על טענתו שהמתלוננת השתלטה שלא כדין על החנות של משפחתו, בה התגוררה עם הילדים, וברור שכוונתו הינה שבעזרת המשטרה הם יוצאו משם. זאת חלף מיקוד בתלונתו על איומים שכביכול היא השמיעה כלפיו. דבר זה מבהיר כי המתלוננת לא איימה עליו וכן מעגן במציאות את דבריה לפיה האיום מצידו כוון בראש ובראשונה לכך שהנאשם ילך למשטרה כדי להוציא אותם מהחנות. ודוק, בתשובתו לכתב האישום הנאשם לא טען כי אכן אמר זאת, אלא רק שאמר שילך למשטרה. הנה כי כן, בעובדה שבמחלוקת התחומה באמצעות גדר הכפירה, נמצאה התנהלות הנאשם בזמן אמת כמאשרת את דברי המתלוננת.

לסיכום, נסיונו של הנאשם לצייר את המתלוננת כמי שבאה להזיק לו באמצעות גרסתה במשטרה לא צלח. ההיפך, ניכר הוא שהמתלוננת אף עידנה את גרסתה במשטרה לטובתו. משכך, לא ניתן לראותה כמי שעדותה בבית המשפט מוטה במכוון לרעתו. הרושם הוא שהבעייתיות בדברי המתלוננת קיימת, אך לא נובעת מרצון להטות עדות, אלא מבלבול מסויים המאפיין אותה בעת שהיא מתארת אירועים, בין מחמת בעיות זיכרון, בין מחמת קשיים בהבעה בעל פה, וזאת אף אם מתעלמים מפער השפות.

על רקע זאת ניתן להבין פערים מסויימים בין התיאור בבית המשפט לבין התיאור במשטרה. כך, בעדותה ציינה כי באירוע נשוא יום התלונה הנאשם הזכיר שימוש באקדח, דבר שלא עולה באמרתה במשטרה. כך, בעדותה ציינה כי באירוע שאירע חודש לפני כן דובר על אקדח, בעוד במשטרה דיברה על רובה.

יתר על כן, וכאן מגיעים אנו למה שחסכה במשטרה, המתלוננת הבהירה שפעמים רבות במהלך חילוקי דעות עם הנאשם, בעיקר בנושא החנות בו התגוררה והבניה הנוספת במקום, הנאשם גלש מהויכוח לאיומים שיירה בה ובילדיה באמצעות אקדח. עניין זה, בשילוב עם הבעייתיות שתוארה בדבר עירוב פרטי אירועים, עשוי להבהיר את אותם פערים שצוינו בין העדות לבין האמרה המשטרית. יתר על כן, יש בכך להביא לזהירות בייחוס האיום בשימוש בנשק דווקא בשני האירועים שצוינו, כאשר בהחלט אפשרי שדובר בויכוחים רגילים מיני רבים, אף בעניין האמור, שלא כללו אזכור נשק על ידי הנאשם, אך ציון הנאשמת את אזכור הנשק בא כהשלכה שביצעה מאירועים אחרים שבהם אזכור שכזה אכן היה אגב ויכוח שכזה.

אשר על כן, ככל שדברי המתלוננת עומדים בפני עצמם, יש להיזהר מלבסס עליהם את האמור בכתב האישום, ביחס לשני האירועים הנטענים באופן ספציפי, אך אין מניעה לסמוך על דבריה באשר לכך שבאופן כללי פעמים רבות אוימה על ידי הנאשם כפי שטענה. בד בבד, כפי שכבר נאמר, לעניין האיום של הנאשם לפנות למשטרה כדי להוציא את המתלוננת והילדים מהחנות, במועד נשוא האישום הראשון, דבריה מעוגנים בהתנהלותו.

בחינת עדויות שני ילדיהם של הנאשם והמתלוננת רק מעמיקה את הרושם האמור מעדות המתלוננת, זאת הן ביחס למה שקשה לבסס על דבריה, והן ביחס למה שניתן לבסס על דבריה. נתייחס לשני עדים אלה אחד לאחד.

תחילה לגבי הבת הודא (ופא). אמנם בעדותה בבית המשפט היא מבססת את האמור באישום הראשון ביחס לאישום מצד הנאשם לפגוע בהם באמצעות אקדח, וזאת לאחר סכסוך בין ההורים על עניין הבניה בחנות. עם זאת, כאשר בוחנים את דבריה במשטרה מגלים כי נושא האקדח הוזכר על ידה בתיאור הכללי של איומיו החוזרים ונשנים של הנאשם לעשות כן כל אימת שיש ויכוח על הבניה, אך כאשר היא נדרשת לפרטי האירוע נשוא יום 22/11/13, היא מתמקדת באיום של הנאשם לפנות למשטרה, בעקבות הויכוח של אותו יום בעניין הבניה. באשר לאירוע כחודש לפני כן, אין היא מוסרת עדות כלל וכלל.

הנה כי כן, גם עדה זו מתארת דפוס איומים חוזר של הנאשם כפי שמתארת המתלוננת, אך גם היא כוללת בעדותה פרטים נוספים על התיאור שלה במשטרה את האירוע נשוא יום 22/11/13. נראה איפה כי עדה זו, כמו גם המתלוננת, נקלעה לנוכח פער הזמנים בין העדות לאירוע, למסקנה שגויה לפיה אף בויכוח של אותו יום, נהג הנאשם כמנהגו בויכוחים מסוג זה, משמע איים לפגוע בהם באמצעות אקדח. על כן, הבעייתיות בייחוס איום שכזה לנאשם באותו מועד ספציפי נותרה בעינה ואף העמיקה. קל וחומר לגבי האירוע הנטען באישום השני.

בד בבד נוכח דברי העדה התחזק משמעותית הרושם שאכן כפי דברי המתלוננת הנאשם נהג פעמים רבות בויכוחים על הבניה בחנות לאיים בשימוש באקדח כנגד המתלוננת והילדים. ודוק, אין המדובר רק בעצם החזרה של העדה על דברי המתלוננת בעניין, אלא שגם אותו בלבול ביחס לאשר נאמר על ידי הנאשם בויכוח באותו מועד ספציפי הוא המלמד שהשגרה בויכוחים אלה היתה לאיים כנטען. דברי העדה אף מחזקים את הרושם שאכן כפי דברי המתלוננת באירוע נשוא האישום הראשון הנאשם איים לפנות למשטרה כדי להוציאם מהבית.

דברים הללו, אם כי בדרך מעט שונה, יש לומר על עדותו של הבן נביל. הוא לא היה עד לויכוח ביום 22/11/13, אך הגיע למקום בסמוך לאחריו. כשהגיע, המתלוננת והודא אמרו לו שהנאשם איים עליהם שיצאו מהבית. הנה כי כן, האמירות הראשונות של המתלוננת והודא על אשר אירע נשמעות בפניו, והן מתמקדות על האיום לצאת מהבית. אילו היו חוות איום לפגיעה באמצעות אקדח, הרי שבוודאי הדבר היה נכלל בתיאור שלהן בפניו את אשר אירע. הדבר מלמד שוב הן על כך שלא היה איום לאקדח באותו אירוע, אך שכן היה איום להוצאה מהבית על דרך תלונה למשטרה.

יובהר כי אין מניעה לקבל כראיה את דברי העדות לנביל וזאת בהתאם לסעיף 9 לפקודת הראיות, בדבר קבילות עדות על דברים שאמר מי שהינו עד במשפט בסמוך לביצוע עבירה. מעבר לכך, עצם הוכחת אמירת הדברים באמצעות עדות נביל הינו חיזוק המהימנות של הדברים שנאמרו בעדויותיהן באותו אופן, על כך שהנאשם איים להוציאן מהבית באמצעות תלונה למשטרה.

בנוסף על כך, גם העד נביל תיאר את מנהגו של הנאשם לעבור מויכוחים (לאו דווקא בעניין הבניה) לאיומים שיצטייד באקדח ויפגע בהם. לפיכך אף בהיבט זה יש בדבריו של העד נביל בכדי להשתלב עם דברי המתלוננת והודא. מנגד, אף הוא, כעדה הודא, לא מזכיר אירוע ספציפי במועד נשוא האישום השני.

חשוב לציין כי הן העדה הודא והן העד נביל, הוזכרו על ידי הנאשם בתלונתו למשטרה בהודעתו הראשונה כמי שאמורים לשמש עדים לתלונתו זו. בסופו של יום לא רק שעדים אלה לא תמכו כהוא זה בתלונתו כנגד המתלוננת, אלא שהפלילו אותו במעשי איומים כאמור לעיל. הנה כי כן, הוא בעצמו יצר הבסיס למהימנותם, וכל ניסיון שלו להסביר זאת בדיעבד בעדותו לא מועיל לו.

הנה כי כן, עם תום פרשת התביעה התברר כי שני האיומים הספציפים לרצח/ירי המתלוננת ובני משפחה נוספים על ידי הנאשם לא הוכחו, אולם הוכח גם הוכח שהנאשם נהג להשמיע איומים מסוג זה פעמים רבות, ובנסיבות דומות לאשר אירע במועד נשוא האישום הראשון, משמע ויכוח על הבניה בחנות בה התגוררו המתלוננת וילדיה מהנאשם. כן הוכח כי במועד נשוא האישום הראשון, הנאשם איים על המתלוננת בנוכחות הבת הודא כי ילך למשטרה להתלונן על המתלוננת כדי להוציא אותה ואת הילדים מאותה חנות.

האם עלה בידי הנאשם בעדותו לקעקע מסקנה זאת? כפי שנראה להלן, התשובה שלילית בתכלית.

ראשית, פעמיים בעדותו הנאשם מסר שהזכיר נשק במועד נשוא האישום הראשון, משמע באותו ויכוח שלאחריו פנה למשטרה. לדבריו, הדבר היה בהקשר של אי הקשבת המתלוננת וילדיהם אליו, לעומת הקשבתם לפושעים כדוגמת כאלה שבאו בקשרי חיתון עם המשפחה, ועל כן הביע בפניהם את תחושתו שיקשיבו לו רק אם יביא נשק. הוא במפורש דיבר בלשון רבים בהקשר של הילדים "אני אבא שלכם", "לטובתכם". בנוסף, בהתייחסו במשטרה לתוכן דבריו באותו ויכוח שהוזכר, לא כלל שום אזכור של נשק. הנה כי כן, המדובר בראשית הודיה של הנאשם באשר לטענת שלושת בני משפחתו העדים לפיה בויכוחים ביניהם נהג לאיים בשימוש בנשק.

בנוסף על כך ייאמר, כי גם חלק אחר של דבריו של הנאשם בעדותו היה בגדר ראשית הודיה. כך, כאשר סיפר שאיים על המתלוננת בהקשר של מחלוקת אחרת ביניהם, אודות כלה לבנם העד נביל. הנאשם אחר כך ניסה להסביר את המלל איום כאזהרה חריפה, תוך שהוא נתלה במובן המילה לכאורה בשפה הערבית. אולם, יש לזכור שהנאשם מדבר עברית שוטפת, עד כדי כך שפעמים רבות שטף דיבורו היה מהיר מאד לתיעוד הדברים בפרוטוקול. מעבר לכך, אינני רואה שוני של ממש בין איום לאזהרה חריפה.

הגם שאין המדובר בהודיה באיום במקרה קונקרטי, שהרי זה לא מיוחס לנאשם בדברי העדים, הרי ראשית הודיה במיוחס לו על ידי שלושת העדים בדבר איומים כשגרה בויכוחים, ולו בעניין הבניה בחנות, בוודאי שניתן לראות בכך. מה עוד, שכשלוש מאמצי הנאשם לחמוק מהמובן הברור של דבריו, אומר דרשני.

עניין נוסף הינו סתירות ותמיהות מספר שנתגלו בגרסת הנאשם באשר להשתלטותה של המתלוננת על החנות, אשר הובילו אותו לטענתו לתלונה לגיטימית כדי להוציאה מהחנות.

כך, בעדותו במשטרה מסר שהשתלטות זו קדמה בשעה חודשים למועד תלונתו, אך כאשר נשאל מדוע כבש תלונתו במשך זמן כה רב נתן תשובה לא עניינית. בעדותו בבית המשפט כבר דיבר על חודש חודשיים לפני התלונה כתיאור מועדי שהייתה בחנות, כאשר ההשתלטות היתה רק ביום התלונה. ברור שהדבר היה בגדר ניסיון להתמודד עם הקושי העולה כאמור מעדותו במשטרה בדבר כבישת תלונה, אך בכך נקלע כמובן לסתירה בין העדות במשפט להודעה במשטרה.

לא זו אף זו, במשטרה הנאשם שח על מספר איומים מצד המתלוננת לפגוע בו בהקשר של הויכוחים על שהייתה בחנות. משהנאשם בעדותו דיבר על השתלטות רק באותו יום, הרי שהאיומים יכולים להתמקד רק באותו יום ולא להתפרס על פני מספר מקרים טרם התלונה כפי שטען במשטרה.

עניין נוסף הינו מהות האיום של המתלוננת, המתמקד בכך שיוכה על ידי חתנם חדר, שהוגדר על ידי הנאשם כעבריו המרצה עונש מאסר. הנאשם הבהיר בתחילת הודעתו ת/1 שהוא חושש מאותו אדם גם בהיותו כלוא, עד כדי כך מדובר באדם מפחיד ומסוכן. אולם לקראת סוף עדותו בבית המשפט סיפר הנאשם שפעם הנאשם הוא זה שהפחיד את חדר בכך שהתלונן עליו במשטרה. אם חדר רוסן על ידי הנאשם בפניה למשטרה, כיצד ייתכן שהנאשם כה פוחד ממנו?

בד בבד, לקראת סוף הודעתו של הנאשם ת/1 נראה שיצא המרצע מהשק, והתגלה פחדו האמיתי של הנאשם. הוא נשאל שאלה פתוחה אם יש לו מה להוסיף, והתמקד בחששו שהמתלוננת תגיש עליו תלונה נגדית לתלונתו עליה. הנה כי כן, נראה שהנאשם בתלונתו בא להוציא עוקץ מתלונה אפשרית של המתלוננת עליו בגין איומיו החוזרים ונשנים. כאשר הדברים משתלבים בפגמים שתוארו לגבי גרסתו שהיא איימה עליו, נראה שכל מטרת הגעתו למשטרה היתה להקדים תרופה למכה באופן שכזה.

לסיכום, ברור שעדות הנאשם לא ראויה לכל אמון. זאת, הן בהקשר של ניסיונו להזים דברי העדים אודות האיומים שהשמיע, והן בהקשר של טענתו כי הוא איומים, וכי המתלוננת השתלטה על חנותו. לא זו אף זו, יש בדבריו בכדי להוות

ראשית הודיה ביחס לנטען כלפיו מצד עדי התביעה. לפיכך, לא רק שעדות הנאשם לא קעקעה את העדויות שעלו בפרשת התביעה, אלא שאף חיזקה אותן במידת מה.

חשוב לציין אף כי באשר למגוריהם בחנות, העדים הבהירו שהדבר נעשה ברשות הנאשם ומשפחתו, וכפתרון חליפי לתשלום מזונות מצד הנאשם. נוכח כשלון גרסתו של הנאשם בדבר ההשתלטות של המתלוננת על החנות, נותרה גרסתם אף בעניין זה כגרסה מהימנה. על כן, כאשר הנאשם איים עליהם שיפנה למשטרה בתלונה כדי להוציאם מהחנות, לא דובר באמירה על נקיטת פעולה כדין של בעל מקרקעין, אלא באיום לפגוע בהם שלא כדין. פגיעה כזו אמנם הינה כלכלית ולא פיזית, אך במצבם הבעיתי של המתלוננת ומשפחתה, שנאלצו לגור בתנאים לא פשוטים בחנות, מחמת חוסר מדור חליפי, המדובר באיום שבוודאי יש בו בכדי להטיל מורא ופחד.

הנה כי כן, ביחס לאישום הראשון, יש להרשיע את הנאשם באופן חלקי, כך שעבירת האיומים הוכחה, אך למעט באשר לטענה כי איים להרוג את בני משפחתו.

באשר לאישום השני, הרי שלא ניתן להוכיח את האירוע הספציפי של איומים לירות באמצעות רובה במועד נשוא אישום זה. אשר על כן, אין להרשיע את הנאשם בעובדות המקוריות של אישום זה. עם זאת, כאשר כחוט השני בדברי העדים עלה תיאור הנאשם כמי שפעמים רבות איים להרוג אותם באמצעות אקדח, יש מקום להרשיעו בעבירת איומים בגין עובדות חלופיות שכאלה. זאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, ומשהבהרתי זאת בהודעה טרם שמיעת פרשת ההגנה, ובכך ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן בעניין.

לטענת הסניגור, לא ניתן לעשות כן, שכן לא מדובר באירועים שניתן לתחום אותם לזמן ולמקום, וזאת בהסתמך על סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי. אולם, תכלית אותו סעיף הינה לחייב את התביעה לפרט את כתב האישום ככל יכולתה, אך אין בו כדי להביא לקביעה קטגורית לפיה בהעדר יכולת התביעה לפרט זמן ומקום, לא ניתן לייחס אישום. סיפת סעיף קטן 4 לסעיף אף מביא בחשבון את המצב של העדר אפשרות התביעה לפרט מקום וזמן. משכך, ובשים לב אף לאמור בע"פ 4776/10 פלוני נ' מ"י (22.10.12, פורסם בנבו), יש מקום לדחות את הטענה באופן עקרוני.

אדרבא, כאשר ברור מדברי כלל העדים, כי המגורים בחנות היו בתקופה של כששת חודשים שקדמו למועד נשוא האישום הראשון, וכי האיומים החוזרים ונשנים של הנאשם נשמעו בחנות, ואף היו בזיקה לנעשה בחנות, משמע אותה בניה מעליה שהיתה אמורה להביא למקום מגורים הולם יותר למתלוננת ולילדים. משמע, יש תיחום מדויק למיקום, ותיחום מרווחי לזמן בדיוק של מספר חודשים.

אשר על כן, הנאשם מורשע במיוחס לו באישום הראשון, למעט הסיפא בדבר איומים להרוג. כן הוא מורשע באישום השני, אך חלף המקרה הספציפי נשוא אישום זה, הוא מורשע בכך שבמספר רב של הזדמנויות במשך מספר חודשים טרם המועד נשוא האישום הראשון, בחנות, הנאשם איים על המתלוננת בנוכחות ילדיהם כי יצטייד באקדח ויירה בה ובילדים.

ניתנה 08/07/2015 שלא במעמד הצדדים. שימוע יתבצע במעמד הצדדים במועד שנקבע מראש.